

εκατομύρια ἐπιβατῶν. Αἱ ἀτμάμαξαι ἀναχωρεῦσι κατὰ πᾶν πέμπτον ἢ ἕκτον λεπτόν, σύγκριται δ' ἐκάστη συστοιχία ἐκ τεσσάρων ἀτμάμαξῶν ἀμερικανικῶν, ἥτοι λίαν μεγάλων, τὸ τίμημα εἶνε 50 λεπτά, ἐκτὸς δύο προΐνων καὶ δύο ἐσπρινῶν ὠρῶν, καθ' ἕνα χάριν τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἡ τιμὴ εἶνε ἠλαττωμένη κατὰ τὸ ἥμισυ. Μὲ 25 λοιπὸν λεπτά δύναται τις νὰ διατρέσῃ ἐναερίως ἐντὸς κομψοτάτου ὁχήματος 10—15 χιλιομέτρα.

Εἰς 150 εκατομύρια περίπου συμποσοῦνται τὰ χάρτινα περιλαίμια, ὅσα κατασκευάζονται ἐτησίως ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς. Δύο ἐργοστάσια κατασκευάζουσιν αὐτὰ μόνον 200,000 περιλαίμια χάρτινα καθ' ἐκάστην.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1822, οἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν πολιορκούμενοι Τούρκοι ἤρρισαν τὰ πάνδενα νὰ υποφέρωσιν. «Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια, γράφει ὁ Δ. Σουρμελῆς ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ αὐτοῦ τῶν Ἀθηνῶν», ἀσυνήθιστα εἰς ἐργασίας χειρῶν κοπῶδεις, ἐταλαιπωροῦντο εἰς τὴν στροφὴν τοῦ χειρομύλου ἀδιακόπως ὥστε στρέφουσαι τὸν χειρόμυλον, ἐτραγῶδου μετὰ πόνου ψυχῆς τὴν ὥδην ταύτην, ἴδιον αὐτῶν ἔργον»

Κακόμοιρες ἢ Ἀθηναῖς ἢ καλομαθημένας
Τραβοῦσι τὸν χειρόμυλον καὶ κλαίουσι ἢ καυμένας.
Ἄφηκαν βρύσας μὲ νερὰ, δένδρα μὲ πορτοκάλια.
Κ' ἐμβήκαν ζὸν ῥημάστραν, καὶ τραγῶν τὰ λιθάρα.
Τάχα νὰ ζήσω νὰ ταῖδ' ἄ τὰ πράσινα μπαριάκια
Νᾶλθουσι νὰ πολεμήσωσι, νὰ βγάλουσι τὰ φάρμακια,
Βρὲ Ἰσαὰκ ἐλπίζομεν νὰ ἔλθουσι ἢ πασάδες.
Καὶ νὰ κτυπήσωσι τὰ σπαθῆα νὰ κόψουσι τοὺς βραγιάδες.

Ἡ ἐν Παρισίοις Ἱατρικὴ Ἀκαδημία ἐγνωστοποίησεν ὅτι διατίθενται δισχίλια φράγκα «εἴτε ὡς ἀμοιβὴ ὑπομνημάτων περὶ τῆς θνησιμότητος τῶν νεογνῶν, εἴτε πρὸς τύπωσιν τῶν βραβευθέντων ὑπομνημάτων». Ἐκ τούτου ἀφορμὴν λαβὼν ὁ ἱατρὸς Βροσχάρδος (Dr Brochard), ὁ ἀκάματος ὑπέρμαχος τῶν παιδίων, ἀναμνησθεὶς ἐν τῇ ἐφημερίδι *Η νερά μίτηρ*, ὅτι καὶ ὁ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸς ἐχορήγησεν εἰς τὸν Βοτανικὸν Κήπον διακοσίας χιλιάδας φράγκων πρὸς ἀνετωτέραν καὶ ὅσον οἶόν τε εὐπρεπέστεραν συντήρησιν τῶν ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ συντηρουμένων κροκοδείλων, χελωνῶν, κροταλιῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἐρπετῶν. Ὁ φιλόανθρωπος οὗτος ἱατρὸς ἀποφαίνεται ὅτι ἡ τύχη τῶν ἐρπετῶν τούτων εἶνε βεβαίως ἀξία πάσης μεριμνῆς, ἀλλὰ διατείνεται λίαν δικαίως ὅτι τῆς αὐτῆς τοῦλάχιστον μεριμνῆς ἀξία εἶνε καὶ τὰ νεογνά. Πολλὰ ἴσως ἀπαιτεῖ, διότι τὸ «Μέγαρον τῶν Ὄρειων», ὡς τὸ περιγράφει ὁ συντάκτης τῆς *Νεαρᾶς μητρὸς*, εἶνε κατοικία πολυτελεστάτη, ἣν μετὰ ζηλοτύπου βλέμματος θὰ ἔβλεπον πολλὰ μητέρες, εὐχόμεναι ἵνα κατῶκουν ἐν αὐτῷ τὰ φίλτατά των. Τὸ μέγαρον τούτου ἔχει ἄφθονον καὶ τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς καὶ θερ-

μοκρασίαν εὐκραεστάτην, ὑπάρχει δὲ καὶ βλάστησις τροπικῶν φυτῶν, ἵνα βλέποντες αὐτὴν οἱ κροκοδείλοι διασκεδάζωσι τὴν καταλαμβάνουσαν αὐτοὺς νοσταλγίαν, ὁσάκις ἐνθυμῶνται τὰς γενεθλίους ὄχθας. Καὶ οὐ μόνον τὰ πάντα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν ὄρειων εἶνε ἀνετώτατα, ἀλλὰ καὶ κομψότατα καὶ πολυτελέστατα.

Πολλὰ φεῦ! ἔτη θὰ παρέλθωσι πρὶν ἢ ἴδωμεν τὰ δύσμοιρα παιδιὰ ἀπολαμβάνοντα τὴν αὐτὴν προστασίαν καὶ περιποίησιν, ἥτις παρέχεται ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις εἰς τινὰς τάξεις ζῶων.

Καὶ δὲν πταίει μόνη ἡ κυβέρνησις, πταίει καὶ τὸ κοινόν, ἄτ' ἐλάχιστα μεριμνῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῶν νεογνῶν. Διότι, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι τῆς ὑψηλῆς λεγομένης περιοπῆς καθ' ἐκάστην ἀφανιζόμενοι χάριν τῶν ἵππων, οὐδένα ὅμως εἶδομεν μέχρι τοῦ νῦν ἀφανιζόμενον χάριν τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν μικρῶν παιδίων!

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

[Βοήθεια τοῖς πνιγόμενοις]

Καλίστη εἶνε ἡ παρά τῷ λαῷ συνήθεια τοῦ κρεμῆν ἀπὸ τῶν ποδῶν τοὺς ἐν τῷ ὕδατι πνιγένας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ δῆθεν νὰ ἐμέσῃ τὸ καταποδὲν ὕδωρ, ὅπερ θεωροῦσιν αἰτίαν τοῦ θανάτου. Οὐχὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῆς εἰσόδου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονας εἶνε αἰτία τοῦ θανάτου. Ἐπομένως πρωτίστη φροντίς ἔστω ἡ ὅσον τάχος εἰσγωγή ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἡ ἐπάνοδος τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῶν σφυγμῶν διὰ παντὸς μέσου.

Θέτομεν λοιπὸν τὸν πνιγένα ὀριζοντίως εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ εἰς δωμάτιον μὲ θύρας καὶ παράθυρα ἀνοικτά, ἂν ἦεν ἐνδεδυμένος, χαλαροῦμεν τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ· ἐρεθίζομεν τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, θώρακα, κοιλίαν, ἄκρα, τρίβοντες αὐτὰ ἰσχυρῶς διὰ μαλλίνων ὑφασμάτων καὶ ὄξους ἢ ὕδατος τῆς Κολωνίας κτλ. Μεγίστην βοήθειαν παρέχει ἡ τεχνητὴ ἀναπνοή, ἥτις γίνεται οὕτω· τὴν παλάμην τῆς χειρὸς θέτομεν ὑπὸ τὸ προκαρδίον, κατὰ τὴν στομαχικὴν χώραν, καὶ πιέζομεν ἰσχυρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἀμέσως ἀπομακρύνομεν τὴν χεῖρα, ἵνα εὐρυνθῇ ὁ θώραξ καὶ ἀπορροφήσῃ οὕτω ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὅστις εἰσδύει εἰς τὸν πνεύμονα· ἡ πράξις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται συχνάκις, δεκάκις καὶ πλέον κατὰ πᾶν ἐξηκοστὸν τῆς ὥρας. Τελειώτερον γίνεται ἡ τεχνητὴ ἀναπνοή, ἂν μετὰ πάσαν πίεσιν τῆς χειρὸς κατὰ τὸ προκαρδίον ἐμρυσάται διὰ τοῦ στόματος ἀπὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροφανοῦς. Ὁ ἡλεκτρισμὸς εἶνε ὠσαύτως μέσον λυσιτελέστατον, οὗτινος ὅμως ἡ χρῆσις ἀνήκει εἰς μόνον ἐπιστήθονα ἱατρὸν, πρὸς ἀνιζήτησιν τοῦ ὁποίου δέον νὰ προστρέξωμεν πρωτίτως.